

Oervis

Naarmate je dichterbij de vijftig komt verandert vooruitkijken ongemerkt in terugblikken. Plannen worden herinneringen en melancholie wordt een steeds belangrijkere inspiratiebron. Zo moest ik tijdens een lange wandeling door de uiterwaarden van de Waal ineens terugdenken aan een bijzondere vistrip in Canada. Genietend van Nederlands mooiste natuur werden de herinneringen spatscherp als een HD-film afgespeeld. Ineens was ik weer in British Columbia in een decor van bossen, beren & bold eagles. Geankerd op een woeste rivier en strijdend met een enorme steur. Pas na anderhalf uur gaf de tweeënehalve meter lange prehistorische vis zich gewonnen. Een unieke ervaring die tijdens het terugzetten van het majestueuze beest voorgoed op de harde schijf werd gebrand.

Wat zou het geweldig zijn wanneer deze reuzen weer in onze rivieren zouden voorkomen. Niet zozeer om er op te kunnen vissen, maar vooral om te kunnen genieten van een ruige, springlevende rivier waar een reële kans aanwezig is op een close encounter met zo'n gigantische oervis. Geloof me daar kan geen bever of otter tegen op. Door het Wereld Natuurfonds, Stichting ARK en Sportvisserij Nederland zijn met het uitzetten van een aantal Atlantische steurtjes in de Waal in ieder geval de eerste voorzichtige stappen richting het eco-walhalla gezet. Hoewel dit herintroductie project opvallend veel positieve publiciteit genereerde, was er ook kritiek. Het 'paarlen voor de zwijnen' en 'water naar de zee dragen' waren niet van de lucht. Terecht? Het is een feit dat lang niet alle herintroducties lukken. Denk bijvoorbeeld aan een serie korenwolfjes die, ondanks een gelukkige jeugd, bij vrijlating in het Limburgse landschap direct werden verorberd door een paar slimme vossen. Ook de herintroductie van de otter is op een mislukking uitgelopen. Aan de andere kant zijn er wel degelijk geslaagde herintroducties geweest. Een prachtig voorbeeld is de bever. In de Flevopolder zwemmen er inmiddels zoveel rond dat je moeite moet doen om ze niet tegen het lijf te lopen. En wat te denken van de ooievaar? Het uitgestorven symbool van ons polderlandschap schrijdt op zoek naar kikkers en muizen weer statig door de weilanden.

Vast staat dat het succes van een herintroductie in belangrijke mate wordt bepaald door de kwaliteit van de leefomgeving. Voor de reislustige otter bijvoorbeeld zijn er waarschijnlijk te veel wegen in ons land. Voor de steur daarentegen liggen de kansen een stuk gunstiger. De waterkwaliteit van de rivieren is drastisch verbeterd, paai- en opgroeiplaatsen zijn weer bereikbaar en de huidige beroepsvisserij op de rivier vormt zeer waarschijnlijk geen bedreiging meer. Ook het spectaculaire herstel van meerval en barbeel en de voorzichtige terugkeer van zalm en zeeforel is een duidelijk signaal dat het licht voor *Acipenser sturio* op groen staat. Aangezien steuren opgroeien op zee – ook een deel van de recent uitgezette steurtjes bevindt zich inmiddels al in het zoute water – lijken de netten van beroepsvissers op zee de belangrijkste hobbel. Dat laatste is echter een kwestie van goede afspraken maken.

Marco Kraal, Hoofdredacteur